

**НИЙЛ ГЕЙМЪН
СТРАНИЦИ ОТ ДНЕВНИК,
НАМЕРЕН В КУТИЯ ЗА
ОБУВКИ, ОСТАВЕНА В
АВТОБУС НА „ГРЕЙХАУНД“,
НЯКЪДЕ МЕЖДУ ТЪЛСА,
ОКЛАХОМА И ЛУИСВИЛ,
КЕНТЪКИ**

Превод от английски: Росица Панайотова, 2007

chitanka.info

Понеделник, 28-и

Предполагам, че следвах Скарлет от доста време. Вчера бях в Лас Вегас. Докато се шляех из парка пред казиното, намерих пощенска картичка. На нея с кърваво червило беше написана дума. Само една дума: „Помни“. Картичката изобразяваше някаква магистрала в Монтана.

Не помня какво е това, дето трябва да го помня. Сега съм на път и карам на север.

Вторник, 29-и

Намирам се в Монтана, а може би в Небраска. Пиша това в един мотел. Отвън подухва вятър, пия черно мотелско кафе, точно както ще го пия утре вечер и вдругиден вечер. Днес в някаква малка закувалня чух някой да изрича името й.

— Скарлет е тръгнала на път — каза мъжът. Беше пътен полицаи. Когато се приближих и се заслушах, той млъкна.

Спомена за някаква челна катастрофа. Парчетата счупено стъкло блестяха по асфалта като диаманти. Обърна се към мен любезно с „мадам“.

Сряда, 30-и

— Не е работата това, дето ти се отразява толкова зле — казва жената. — А начинът, по който те гледат хората. — Тя потрепери. Нощта е студена, а тя е облечена неподходящо.

— Търся Скарлет — казвам й аз.

Тя ми стиска ръката и много нежно докосва бузата ми.

— Продължавай да я търсиш, мила. Ще я намериш, когато си готова за това. — След което наперено тръгва по улицата.

Вече не бях в малък град. Може и да беше Сейнт Луис. Как би могъл човек да разбере, че е в Сейнт Луис? Потърсих нещо като арка, някаква връзка между изтока и запада, но и да имаше нещо такова, не го видях.

По-късно прекосих някаква река.

Четвъртък, 31-ви

Покрай пътя растяха боровинки. В храстите се беше заплел червен конец. Страхувам се, че търся нещо, което вече не съществува. Може никога да не е съществувало.

Днес в едно кафене в пустинята говорих с жена, която някога обичах. Беше сервитьорка тук, преди много време.

— Мислех, че към мен си се запътила — каза ми тя. — Сигурна бях, че съм поредната спирка по пътя ти.

Не можах да кажа нищо, с което да я успокоя. Тя нямаше да ме чуе. Трябваше да я попитам дали знае къде е Скарлет.

Петък, 32-ри

Миналата нощ сънувах Скарлет. Беше огромна и дива и търсеше мен. В съня си знаех как изглежда. Когато се събудих, разбрах, че съм в някакъв пикап, паркиран встрани от пътя. Приз прозореца някакъв мъж ме осветяваше с фенерчето си. Нарече ме „сър“ и ми поиска личната карта.

Казах му за коя се мисля и кого търся. Той се разсмя и си тръгна, клатейки глава. Тананикаше си песен, която не бях чувала. На сутринта подкарах пикапа на юг. Понякога се страхувам, че това се превръща в мания. Тя върви пеша. Аз съм с кола. Защо непрекъснато е толкова далеч пред мене?

Събота, 1-ви

Намерих кутия от обувки, в която да си държа нещата. В „Макдоналдс“ в Джаксънвил изядох голям сандвич със сирене, полях го с шоколадов млечен шейк и извадих всичките си притежания от кутията на масата пред мен: червения конец от боровинковите храстчета; пощенската картичка; полароидната снимка, която намерих в някакъв обрасъл с буренаци парцел близо до булевард „Сънсет“ — на нея две момичета си шушукат нещо, лицата им са замъглени; аудиокасета; някакви златисти пращинки в миниатюрна бутилка, която някой ми даде във Вашингтон; страници, които съм късала от книги и списания. Чип от казино. Този дневник.

— Сега, като умреш, могат да те превърнат в диаманти — казва някаква тъмнокоса жена на съседната маса. — Много научно. Ето така искам да ме запомнят. Искам да сияя.

Неделя, 2-ри

Пътеките, които следват призраците, са изписани по земята с древни думи. Призраците не използват междуцатската. Те ходят пеша. По такава пътека ли вървя? Понякога ми се струва, че гледам през нейните очи. Понякога ми се струва, че тя гледа през моите.

Сега съм в Уилмингтън, Северна Каролина. Пиша това на пустия плаж, водата блести под слънцето, а аз съм толкова сама.

Правим си го сами по пътя. Не съм ли права?

Понеделник, 3-ти

Бях в Балтимор, стоях на тротоара под лекия есенен дъжд и се чудех накъде съм тръгнала. Стори ми се, че видях Скарлет в някаква кола, която идваше срещу мен. Седеше на дясната седалка. Не й видях лицето, но косата й беше червена. Жената, която караше колата — старичък пикап — беше дебела и щастлива, а косата й — дълга и черна. Имаше тъмна кожа.

Тази нощ преспах в къщата на непознат мъж. Когато се събудих, той каза:

— Тя е в Бостън.

— Коя?

— Тази, която търсиш.

Попитах го откъде знае, но той не пожела да ми отговори. След малко ме помоли да си тръгна и аз го сторих. Искам да се прибера у дома. Щях да се прибера, ако знаех къде е този дом. Вместо това пак поех на път.

Вторник, 4-ти

По обяд подминах Нюарк. Видях как и без това сивите от прашния въздух върхове на нийоркските небостъргачи потъват в нощта и бурята. Приличаше на края на света.

Според мен краят на света ще бъде черно-бял като в стар филм. (Коса, черна като абанос, миличка, кожа, бяла като сняг.) Сигурно ще просъществуваме, докато има цветове. (Устни, червени като кръв.)

Стигнах до Бостън рано сутринта. Усетих се, че я търся в огледала и отражения. Има дни, в които си припомням времето, когато по тези земи дойдоха белите хора и стоварваха черните хора на брега във вериги. Спомням си времето, когато по тези земи дойдоха червените хора, когато земята беше млада.

Помня, когато земята беше сама.

— Как може човек да продаде майка си? — Така казаха първите хора, когато им поискаха да продадат земята си.

Сряда, 5-и

Тя ми проговори миналата нощ. Сигурна бях, че е тя. Минавах покрай един обществен телефон на улица в Метери, Лос Анджелис. Той извънтя и аз вдигнах слушалката.

— Добре ли си? — каза гласът.

— Кой се обажда? — попитах. — Да не би да сте избрали грешен номер.

— Може и да съм избрала — каза тя. — Но ти добре ли си?

— Не знам — отвърнах.

— Знай, че си обичана. — И аз разбрах, че трябва да е тя. Искях да ѝ кажа, че аз също я обичам, но тя вече беше затворила. Ако беше тя. Беше там само за миг. Може и да беше грешка, но се съмнявам.

Вече съм толкова близо. Купувам си пощенска картичка от някакъв увит с одеяло бездомник на тротоара и написвам на нея с червило „Помни“, за да не забравя никога, но духва вятър и отнася картичката, и чак сега осъзнавам, че ще трябва да продължа да вървя.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.